

De 'toeristen' nemen een kijkje in het Kruideniersmuseum in Utrecht © Ruud Voest

Vluchtelingen zijn voor één dag toerist in Utrecht

Met asielzoekers een dagje uit in Utrecht. Jonge, ondernemende Utrechters toonden de stad zaterdag van haar beste kant.

Freke Remmers 25-07-16, 07:58 Laatste update: 08:00

Tarik Folman (50) en Ayham Slebe (18) staren nieuwsgierig in de vitrine van het Kruideniersmuseum in Utrecht, vol met oude theedoosjes, koekblikken en ander oud-Hollands huisgerei. Maar erg onder de indruk zijn ze nog niet. „Dit ken ik van thuis wel. Syrië is ook een oud land”, zegt Ayham glimlachend.

De twee asielzoekers, uit respectievelijk Irak en Syrië, waren zaterdag - net als nog twaalf andere lotgenoten - op stap met een groep jonge Utrechters van JCI Utrecht. Die wilden vluchtelingen uit de asielzoekerscentra aan de Joseph Haydnlaan en de Ravellaan eens de stad laten zien.

“ Dit ken ik van thuis. Syrië is ook een oud land “ Ayham Slebe (18), vluchteling

Belang

„De gemeente Utrecht wil dat asielzoekers die hier komen ook hier blijven. Dan is het ook van belang dat ze de stad leren kennen”, vindt Caro Mennen, één van de organisatoren van de dag. JCI is een netwerkorganisatie van jonge, ondernemende mensen die van elkaar iets willen leren.

's Ochtends hadden Ayham en Tarik dus al een behoorlijke klim op de Domtoren in de benen, voordat ze aan de hand van een speurtocht bij het Kruideniersmuseum aankwamen. „Wat was het belangrijkste handelsproduct van Nederland vroeger?” stelt Lennaert Dekkers (35) één van de vragen die ze onderweg moeten beantwoorden. Inderdaad, kruiden.

Studeren

Ayham mag Utrecht wel. „Ik fiets hier graag om 4 uur 's nachts, als iedereen slaapt, en dan begin ik bij het Domplein. Ik ga in Amersfoort wonen, want daar ken ik vrijwilligers die nu als een soort familie van me zijn. Maar ik kom wel terug, als ik hier computerwetenschappen kan studeren.”

Ayhams eigen familie is nog in Syrië. Via gezinshereniging wilde hij ze hiernaartoe halen. „Mijn ouders zijn ziek, dus die konden niet reizen. En mijn broer was al bijna 20. Ik was 17 en dus de enige die nog om gezinshereniging kon vragen.”

„ Maar het heeft lang geduurd voordat ik een status kreeg. Nu ben ik 18 en kan het niet meer.”